

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi trzy następujące zarzuty:

Zarzut pierwszy dotyczy błędnej pod względem prawnym oceny charakteru odróżniającego zgłoszonego znaku towarowego „achtung!” (słownego i graficznego) na podstawie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 2017/1001 ⁽¹⁾. W zaskarżonym wyroku Sąd błędnie pod względem prawnym przyjął, że oznaczenie jest pozbawione jakiegokolwiek charakteru odróżniającego, gdy oznaczenie to w jednym z jego możliwych znaczeń może być postrzegane jako przesłanie reklamowe. Poza tym Sąd przeprowadził ocenę charakteru odróżniającego nie w odniesieniu do zgłoszonego oznaczenia „achtung!”, lecz pojęcia „Achtung”. Przy ocenie charakteru odróżniającego Sąd ponadto oparł się na nietrafnym stanie faktycznym, nie przeprowadziwszy postępowania dowodowego w odniesieniu do kwestii istotnych dla rozstrzygnięcia sporu.

Zarzut drugi odnosi się także do błędnej pod względem prawnym oceny charakteru odróżniającego na podstawie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 2017/1001. W zakwestionowanym orzeczeniu Sąd przyjął błędnie pod względem prawnym, że okoliczność, iż towary i usługi nadają się do tego, by być „przedmiotem przesłań reklamowych”, stanowi odpowiednią wspólną cechą uzasadniającą całościowe zanegowanie charakteru odróżniającego dla wszystkich towarów i usług objętych zgłoszeniem.

Zarzut trzeci odnosi się do naruszenia zasad równego traktowania i dobrej administracji. Sąd błędnie pod względem prawnym zaniechał sprawdzenia, czy Izba Odwoławcza w wystarczającej mierze wzięła pod uwagę mające znaczenie wcześniejsze rejestracje wnoszącej odwołanie i czy sprawdziła przy podejmowaniu decyzji, czy rozstrzygnięcie winno brzmieć podobnie. Zupełny brak uwzględnienia wcześniejszych identycznych rejestracji w EUIPO stanowi naruszenie prawa.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej (Dz.U. 2017, L 154, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Contencioso-Administrativo no 2 de Ourense (Hiszpania) w dniu 20 marca 2019 r. — FA/Tesorería General de la Seguridad Social (TGSS)

(Sprawa C-240/19)

(2019/C 238/07)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de lo Contencioso-Administrativo n° 2 de Ourense.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: FA.

Druga strona postępowania: Tesorería General de la Seguridad Social (TGSS).

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w przypadku, gdy przepis prawa krajowego, taki jak art. 2 ust. 2 lit. a) Orden TAS 2865/2003, wymaga wyrejestrowania z systemu ubezpieczenia społecznego w związku z ustaniem stosunku pracy w celu objęcia ubezpieczeniem dobrowolnym lub fakultatywnym kontynuowanym, wyrejestrowanie to powinno nastąpić w hiszpańskim systemie ubezpieczenia społecznego, czy też przeciwnie, zgodnie z zasadą uwzględnienia podobnych okoliczności określoną w art. 5 lit. b) rozporządzenia 883/2004 ⁽¹⁾ właściwa instytucja hiszpańska musi uwzględnić wyrejestrowanie z podobnego systemu ubezpieczenia społecznego innego państwa członkowskiego, jak gdyby miało ono miejsce w Hiszpanii?

- 2) Czy w przypadku, gdy przepis prawa krajowego, taki jak art. 3 ust. 3 Orden TAS 2865/2003, wymaga wykazania okresów składkowych w celu objęcia ubezpieczeniem dobrowolnym lub fakultatywnym kontynuowanym, jest konieczne, by zainteresowany podlegał w przeszłości ustawodawstwu hiszpańskiemu, czy też zgodnie z art. 6 rozporządzenia 883/2004 właściwa instytucja hiszpańska musi uwzględnić okresy składkowe spełnione na podstawie ustawodawstwa innego państwa członkowskiego, jak gdyby były to składki spełnione w Hiszpanii?

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U. 2004, L 166, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia no 7 de Orense (Hiszpania) w dniu 29 marca 2019 r. — UP/Banco Pastor S.A.U.

(Sprawa C-268/19)

(2019/C 238/08)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de Primera Instancia n° 7 de Orense

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: UP

Strona pozwana: Banco Pastor S.A.U.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy niewiążący skutek, o którym mowa w art. 6 ust. 1 dyrektywy 93/13 (¹) należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie ważności umowy zmieniającej nieuczciwy warunek umowy zawartej między konsumentem a przedsiębiorcą w sytuacji, gdy (a) nieuczciwy warunek umowny w chwili zawierania tej umowy nie został uznany za nieistniejący, jego nieważność nie została stwierdzona, a konsument nie został poinformowany o możliwości ewentualnego stwierdzenia nieuczciwego charakteru tego warunku oraz gdy (b) umowa zmieniająca nie ma charakteru ugody? Czy w takiej sytuacji dla ważności tej umowy ma znaczenie, że konsument negocjował treść zmiany?
- 2) Czy art. 3 ust. 1 i art. 4 dyrektywy 93/13 należy interpretować w ten sposób, że warunek ustanowiony w umowie pomiędzy konsumentem a przedsiębiorcą, mającej na celu zmianę wcześniejszego nieuczciwego warunku wymaga, aby można go było uznać za przejrzysty, by konsument został poinformowany w chwili zawarcia umowy zmieniającej o nieuczciwym charakterze pierwotnego warunku umownego lub, w stosownym przypadku, o możliwości stwierdzenia tego nieuczciwego charakteru? Czy w tym kontekście okoliczność, że nowy warunek umowny został wynegocjowany indywidualnie wyklucza w każdym przypadku kontrolę jego nieuczciwości?

(¹) Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. 1993, L 95, s. 29).